

Lillbögen och den Stora Stygga Nassen

Janne ligger på rygg i sängen. Rivmärken efter naglar täcker hans vänstra kind. Plötsligt vaknar väckarklockan till och börjar surra. Han vrider sig runt i sängen och klappar till den med handen. Det blir åter tyst i rummet.

Han gäspar och kurar ihop sig under täcket, suckar och ligger sen kvar en stund. Kvällen innan blev som den blev.

Den där bögjäveln fick vad han tålde. De kom ifatt honom precis bakom kiosken. Redan på t-banan hade de spanat in honom. Hans jävla kläder, tunna bögkropp och snirkliga rörelser. Han stod och läste nån broschyr med Läderprideflaggan på. Dom jagade honom upp för rulltrapporna, men han var snabb. Sprang som en iller med sitt jävla bögarsel vippande. Fy fan! Helt sjuka är dom. Onormala och äckliga. Vid kiosken fick han tag i kragen på den där läbbiga plastjackan i alla fall och stötte ner honom på marken. Sen var de över honom. Med sparkar och slag. Fy fan, vad skönt att höra ljudet. Näve mot kött! Ett smackande läte och en jämmer. De bultade skiten ur honom, den lilla bögen. Inte hade han mycket till försvar heller. Vid ett enda tillfälle fick han upp sin lilla bögnäve med de där långa naglarna och rev honom rätt över kinden. Jävla skitskalle! Det blev två sparkar vid örat i retur. Till slut såg han ut som en grisig köttfärs, hela han. Han hade pissat på sig under slagen. Hade de haft ett vapen hade de skjutit honom rätt genom arslet, stoppat upp pipan i den där vidriga knullröven och tryckt av.

Duschen står på. Janne står med stoiskt lugn kvar i det kalla vattnet och försöker vakna till. Det är viktigt att han ser representabel ut i dag. Han ska till Söder och gå på anställningsintervju. A-kassan är på väg att frysa inne om han inte söker jobb. Så han måste. Han rakar sig, sätter på sig kakibyxor och en tshirt samt väljer bort de tunga kängorna. Istället blir det vanliga sneakers. Håret är stubbat, ansiktet lite kantigt men han har ett vackert leende när han är på gott humör. Han sneglar på klockan, det är gott om tid. Hans mamma har sms: at och vill få kontakt. Han suckar och lyfter mobilen.

- Ja, Inger Nilsson.

- Hej, det är jag.

- Men hej lilla gubben, hur är det?

- Trött.

- Har du inte sovit ordentligt? Du visste ju att du ska på intervju idag...

- Jorå, men det är inte det. Kan väl vara trött ändå?

- Du borde hålla dig hemma lite oftare, du vet att jag inte gillar den där Zeke och Per. Dom är inte bra för dig.

- Jamen lägg av, dom är ju mina kompisar.

- Men dom ser ju ut som gamla nazister. Lite otäcka och kaxiga.

- Det är ingen fara.

- Du har väl duschat? Vad ska du ha på dig?

- Jorå, hel och ren, det är klart. Ja, jag är inte säker riktig. Har den där t-shirten med stjärnor på du vet, som

jag fick av Tant Elli. Men sen har jag ju den blå med den där vågen, som Bosse köpt i London, du vet. Vad tycker du?

- Är det till blåjeans?

- Ja.

- Jamen då tycker jag den med vågen blir snyggast, det blir mer ton i ton.

- Ja, du har nog rätt. Ja, jag byter till den då.

- Kommer du ihåg vad du ska säga nu då?

- Jadå. Jag tränade ju fan hela eftermiddagen igår med dig.

- Ja, vad säger du nu då? När dom undrar varför du vill jobba just med dom?

- Då säger jag att jag är lite säljartyp, gillar att prata i telefon och har lätt att övertala människor. Och att jag har hört att dom är en bra arbetsgivare med bra villkor.

- Ja, fint. Träna på t-banan nu så det sitter.

- Ja, mamma. Det är lugnt. Måste gå nu! Hej då!

- Hej då lilla gubben. Sköt om dig nu. Mamma tänker på dig.

- Jag vet. Hej då.

*

Morgonljuset drar in i den lilla men välmöblerade lägenheten. Den är ljus i tonen men med gräddiga inslag på den långa fondväggen. Mats står vid hallspegeln och blåser håret. I bakgrunden spelar stereon en låt med Alcazar. På hallbordet ligger kallelsen till intervjun. Brentham Telemarketing med tjugig logga i övre vänstra hörnet. Mats är spänd och förväntansfull. Det är säkert det tjugonde jobbet han söker, men endast det andra han har fått komma till intervju på. Han sneglar på klockan. Måste ringa mamsen innan han går. Har ju lovat. Han tar på sig en mörkrosa skjorta med långa snibbar och riktigt ljusa jeans. Det får bli de svarta Tigerskorna med spetsig tå till kläderna. Bältet är från Armani. Mats gillar kläder och hänger med i modesvängningarna. På hans vänstra finger lyser en förlovningsring.

Han knappar med vänster hand in kortnumret på telefonen.

- Ja, det är Lotta!

- Hej mamsen, hur är det?

- Fint, bara fint... och du då så här idag?

- Lite nervös, ja, du vet. Man ska göra intryck och visa sina bästa sidor.

- Du kommer ju att passa jättebra för ett sånt där jobb. Hoppas dom fattar det.

- Ja, vi får se. På Bilspedition gick det ju inget vidare. Där sa dom ju rent ut att deras åkare och chaufförer inte gillar såna som mig.

- Nej, jag vet. Det ändrar sig långsamt sånt här. Sitter i väggarna liksom.

- Ja, det verkar så. Dom tror att man är någon annan slags människa bara för att man är gay. Dom skulle bara veta hur kära jag och Joakim är. Hur bra vi har det... och att det inte är någon skillnad.

- Ja, men sånt bryr dom sig aldrig om att ta reda på. Du, glöm inte att borsta tänderna innan du går in. Sånt är jätteviktigt.

- Men mamma, jag är ju fan 25 år. Det vet du väl att jag är petnoga med sånt.

- Ja, ja... jag är nog bara nervös. Men lycka till nu då, älsklingen min.

- Tack mamsen. Jag ringer när jag kommer hem och berättar.
- Fint, lova det. Hej då älsklingen min.
- Love you. Hej och puss!

*

Mats går med raska steg ner mot tunnelbanan. Ser på skylten att vagnen kommer om fem minuter och sneglar igen på klockan. Det är gott om tid. Ett framsträckt ben senare och en van vickning på vändkorset är han igenom spärren. Mats tillhör de som tycker det är en kollektiv rättighet att åka gratis. Som någon annan kan få betala. Skulle han bli stoppad, vet han att han kommer att börja stamma och ha svårt att sätta ord på varför det är helt ok att just de kollektiva resetjänsterna skulle vara gratis. För egentligen handlar det ju bara om honom. Att gratis är billigare än att betala. Och att han har funnit sig i att vara tjuvåkare. På andras bekostnad, de som får betala det pris som gäller, som får täcka kostnaderna för allas resande. Hans mamma har nästan pratat håll i huvudet på honom om det här. Och han håller med. Men gratis är lika förbannat billigare än priset för kortet.

Rulltrappan tar honom ner mot underjorden där väggarna är målade i klargrönt och rött. En älg står i en monter precis vid trappans slut. Det är svalt där nere. Mats går mot den främre delen av perrongen. Det blåser från tunneln och plötsligt dundrar vagnarna in på stationen. Det pyser av tryckluft och dörrarna går upp. Han smiter in och sätter sig på stolen för äldre och handikappade.

Fyra vagnar bakom honom har just dörrarna slagit igen om Janne, som har brett ut sig på ett säte i mitten av vagnen. Precis som Mats har han tjuvåkt, men inte direkt på grund av kostnaderna utan för att det stämmer med den bild han vill förmedla av sig själv som tuff, fri och en som står över småborgerliga likriktade betalningsstationer. Han stirrar med hatblick ut en undersätig man med trolig härkomst från sydligare breddgrader, så intensivt att mannen till slut flyttar på sig. Janne lägger demonstrativt upp fötterna på mannens säte, lutar sig tillbaka och börjar sms:a till Zeke för att komma igång med tankarna om hur de bäst ska förbereda sig inför kvällens fotbollsmatch på Råsunda.

Högtalaren sprakar till och förkunnar "nästa T-centralen". Tåget stannar till med ett gnissel och ett ryck. Människor väller ut på väg till sina arbeten eller andra aktiviteter.

*

Mats sneglar på klockan. Den är två i. Hans ögon löper över raden av företagsnamn vid porten och hittar det han söker. Han går bort mot hissarna och trycker på knappen. Den kommer ned och stannar till med ett mjukt susande och en plingsignal. Han går in i hissen och trycker på femman. Ser sig i spegeln, rättar till locken i pannan och ler lite prövande. Dörrarna börjar gå igen. Plötsligt ser han två händer gräva sig in och börja sära på hissdörrarna och hör en svordom från utsidan. Dörrarna tänjs upp och en man med rakat huvud pressar sig in. Janne stånkar av ansträngningen. Hissdörrarna går igen och hissen sätter sig i rörelse. Mats och Janne stirrar på varandra.

- Hej, du böggjäv!
- Hej du...

Mats ser skyggt mot Janne, vill inte möta blicken riktigt.

- Skulle sitta gott att få ge dig en riktig skalle, ditt as.

Mats tittar ned i golvet, vill inte provocera. Plötsligt gör Janne ett utfall mot honom, men på låtsas, vill bara skrämmas. Mats håller upp händerna för ansiktet och spänner sig inför slaget. Istället kommer bara ett flabb från Janne. Precis då hör de ett gnisslande ljud och känner att hissen stannar med ett ryck. De tittar mot dörren båda två och ser att de fastnat mellan två våningar.

- Vad fan är det som händer? Hissjäveln stannade ju. Mitt mellan våningarna!

- Ja, jag märker det. Ska vi göra nåt?

- Är du helt pantad eller? Tryck på femman igen då.

- Ja, jag provar. Nä, det händer inget.

- Flytta dig, fan... nödsignalen här då. Jag trycker.

De hör ett dovt ringande utanför hissen. Janne nickar belåtet. Vänder sig mot Mats.

- Fixat! De kommer och öppnar snart.

Mats lägger örat mot hissdörren. Försöker lyssna sig till om det är någon aktivitet på utsidan. Men han hör inget. Istället sprakar det till i en högtalare i hissen.

- Ja, det var larmcentralen här. Ni sitter fast i en hiss på Hornsgatan?

- Ja, den funkar inte. Mitt emellan två våningar.

- Jag får inte tag i någon reparatör just nu, det är lunchtid. Vi återkommer när någon är på väg. Är allt bra med er?

- Vad fan menar du? Vadå bra? Vi sitter ju fast här.

- Ja, men jag menar ni känner ingen panik eller så?

- Panik?

- Jag vet inte vilken hisstyp det är. Finns det ventilation in till hissen?

- Nej, den verkar vara kompakt överallt. Det finns en liten springa uppe vid taket, precis vid dörren till nästa våning.

- Det kan bli varmt i hissen om det inte finns nåt luftflöde in. Ta det bara lugnt. Vi hör av oss.

Det skrapar till och kontakten bryts. Janne och Mats hasar ned i sittande ställning på hissgolvet, mittemot varandra. Ingen säger något på en lång stund. Stirrar bara framför sig på just ingenting. Till slut bryter Janne tystnaden.

- Fy fan, man tror ju inte det är sant. Fastna i en hiss med en liten fjolla. Fan, skulle polarna se en nu skulle dom pissa på sig av garv.

- Jaha, är jag så rolig?

- Nä, du är jävligt äcklig.

- Du vet inte ett skit om mig.

- Det räcker väl att du är böj.

- Är det så du gör?

- Vadå gör?

- Ja, bara bestämmer dig för om nån är bra eller dålig?

- Äh, gör inte du det då? Vad tänker du om mig då? En nasse, våldsam, hatar bögar? Men du vet inte ett skit om mig heller.

- Nej, men jag skulle aldrig störa dig heller. Jag skulle gå undan, inte vilja ha med dig att göra.

- Typisk messtil, fega ur...

De har nu suttit i snart tjugo minuter i hissen. Det är varmt och de börjar svettas. Jackorna åker av och de börjar fläkta med dem mot ansiktet. Janne ser rödmosig ut. Han far plötsligt upp och sträcker sig upp mot springan i taket, precis som om han vill snappa åt sig mer luft. Han blir stående så i några minuter och sjunker sedan ihop. Han skriker ut sitt missnöje och slår några slag mot hissväggen.

- Hissjäväl, kom igen nu då. Fan, det är varmt. Börjar det inte bli svårt att andas här inne?

- Det är varmt, men luft finns det nog. Dom kommer nog snart.

- Fan, dom skulle ha varit här redan. Satan, satan, satan...

- Du, ta det lugnt. Börjar du jobba upp dig sådär, så tar luften slut snabbare. Kom ner och sätt dig. Försök att ta det lugnt nu.

- Jävla bögarsel, jag är lugn, fan, jag är skitlugn, din jävel, helt lugn...

Janne är andfådd, andas med öppen mun och har något stirrigt över sin gestalt, ögonen är uppspärrade och rörelserna knyckiga. Men han följer Mats råd, sjunker ner och sätter sig på hissgolvet. De sitter tysta en stund.

- Fan, jag klarar inte det här. Varför kommer dom inte? Det gör ont...

- Var har du ont?

- Här över bröstet, det trycker liksom. Jag mår inte bra...

- Jag tror du är stressad bara. Försök att andas lugnt bara.

- Ska... försöka... ont...

Plötsligt börjar Janne att snyfta, stora tårar rullar ned för kinderna och han krampar av gråt. Han stirrar nedåt för att slippa möta Mats blick.

- Känns det jobbigt?

- Jaaa...skitjobbigt.

- Dom kommer nog snart. Det är ingen fara. Vi klarar oss.

- Tror du? Känns så trångt... och rädd.

- Vad heter du?

- Janne.

- Jag heter Mats.

Mats kravlar sig över till Jannes sida och sätter sig alldeles bredvid honom. Janne sneglar mot taket, ögonen är alldeles blanka och han skälver.

- Du, Janne. Vi fixar det här. Inget kommer att hända...

- Tack, måste tro. Du ... bryr dig.

Janne suckar och lägger huvudet mot Mats axel. Handen kommer smygande och han fångar Mats hand i sin. Mats kramar tillbaka.

- Jag är svag...rädd för att fastna här. Rädd för dig...

- Rädd för mig?

- Du... är stark. Så jag vill slå. Men egentligen... vill slå mig själv.

- Ja, du Janne. Det är den värsta domaren. När man dömer sig själv. Att aldrig räcka till eller duga.

- Precis... krav, krav, krav...

- Vem är du då? Egentligen?

- Vill ha jobb... och tjej.

- Vet du?

- Nä.

- Precis som jag. Jag känner mig också liten och rädd för det mesta. Vill ha jobb. Osäker på om min pojkvän är den rätta. Bilda familj liksom. Kanske ha barn...

- Äckligt...

- Ja, du tycker det. Men det är mitt val.

- Jo, jag vet. Egentligen...är nog rätt lika.

De hör ljudet samtidigt. En motor startar och det börjar rycka i vajrarna över hisskorgen. Det skakar och svänger. Janne skriker rätt ut i skräck och klamrar sig fast vid Mats, gräver in fingrarna vid hans axel och lägger huvudet mot hans bröst. Mats blundar, börjar snyfta och blir alldeles stel i kroppen. Men plötsligt känner de rörelsen. Hissen börjar röra sig uppåt. De lösgör sig från varandra, rädslan övergår i eufori och de börjar skratta som tokiga. De skrålar och avslutar med att göra high five.

- Fan, Mats. Vi grejade det. Den är på väg upp. Fy fan vad skönt.

- Jippie, äntligen!

Decimeter för decimeter dras hissen upp mot våningsplanet. Först blir nederkanten av hissdörrens fönster synligt, sen ytterligare en bit. Till sist är de uppe och de hör någon rassla med några nycklar. Dörren dras upp med en smäll och den friska luften strömmar emot dem. Två män i overaller står alldeles utanför och bakom dem står en hel ring av nyfikna åskådare.

Janne trycker sig ut före Mats. Höjer armarna i luften och skrattar, vänder sig om och pekar mot Mats.

- Fattar ni? Jag har hållit arslet mot hissväggen hela tiden. En bögjävel! Han skrek som en gris hela tiden. En jävla fjolla... en fegis!

Mats står tyst. Säger inget. Men söker Jannes blick. Och möter den. Han vet. Att Janne vet. Det räcker för honom. Så han bara ler som svar.

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten